

Σταυρὸς καὶ Ἱερωσύνη (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἄρχιμανδριτης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

© imkastorias.gr

Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, στὴ μέση τῆς πορείας μας πρὸς τὸ ἄγιο Πάσχα, μᾶς καλεῖ ἡ Ἑκκλησία νὰ προσκυνήσουμε τὸν Τίμιο Σταυρό. Ἐνθυμούμαστε τὰ Ἀχραντα Πάθη τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦμε στὸν ἀγώνα μας κατὰ τῶν δικῶν μας βδελυρῶν παθῶν, βρίσκοντας στὸν Τίμιο Σταυρὸ στήριγμα, ἀναψυχὴ καὶ παρηγοριά. Οἱ κατεξοχὴν βέβαια καρποὶ τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἀναγέννησή μας καὶ ἡ διὰ τῆς Θείας Εὐχαριστίας μετοχή μας στὴν ἀληθινὴ καὶ αἰώνια ζωή, τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ.

© imkastorias.gr

Πῶς γινόμαστε συνθρόνοι μὲ τὸν Πατέρα;

Τί ἄλλο ὅμως εἶναι αύτὰ τὰ Μυστήρια, παρὰ δῶρα τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Σταυρὸν του ἔγινε ὁ Μέγας Ἀρχιερέας μας; Πεθαίνοντας πάνω στὸν Σταυρὸν τέλεσε τὴν ὑψιστη θεία λειτουργία, στὴν ὁποία ὁ Ἰδιος εἶναι θύτης καὶ θύμα. Τέτοια μέρα, λοιπόν, ταιριάζει νὰ ἀκούσουμε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο νὰ μᾶς προβάλλει κάποιες πλευρὲς τοῦ Μεγάλου Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Πρόκειται γιὰ διδασκαλία ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ραχοκοκαλία τῆς πρὸς Ἐβραίους ἐπιστολῆς του.

Κατ' ἀρχήν, Ἀρχιερέας μας καὶ πηγὴ τῆς ἀνθρώπινης Ἱερωσύνης δὲν εῖναι ἀπλῶς ἔνας ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Υἱὸς καὶ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐν χρόνῳ καταδέχτηκε γιὰ ἐμᾶς νὰ γίνει ἄνθρωπος. Ἡ μεγαλωσύνη του ὅμως δὲν ἔγκειται μόνο στὴ θεία του φύση, ἀλλὰ καὶ στὸ ὅτι μὲ τὴν Ἀνάληψή του δόξασε καὶ τὴν ἀνθρώπινη φύση του ἐνθρονίζοντάς την στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα του. Ἔτσι, ὁ Ἀρχιερέας μας ἔδωσε τὴ δυνατότητα καὶ σὲ ἐμᾶς νὰ κληρονομήσουμε θεία δόξα. Μποροῦμε πλέον νὰ μποῦμε στὴν ἄφθαρτη καὶ αἰώνια Βασιλεία του, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πρῶτος χειροτονημένος Ἱερέας, ὁ Ἀαρὼν, καὶ ὁ χειροτονήσας αὐτὸν ἀδελφός του Μωυσῆς δὲν ἀξιώθηκαν οι ᾔδιοι νὰ μποῦν στὴ φθαρτὴ καὶ προσωρινὴ Γῇ τῆς Ἐπαγγελίας.

Γιὰ νὰ γίνουμε ὅμως μέτοχοι μιᾶς τόσο λαμπρῆς κληρονομιᾶς, χρειάζεται κι ἐμεῖς νὰ κοπιάσουμε «κρατώντας τὴν ὄμολογία» τῆς ἀληθινῆς πίστης. Καί, φυσικά, αὐτὸ δὲν ἔξαντλεῖται στὴν «ἀποστήθιση» ἀπλῶς τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεώς μας. Χρειάζεται κι ἐμεῖς νὰ γίνουμε «ἱερεῖς» τοῦ ἔαυτοῦ μας, θυσιάζοντας τὶς ἐμπαθεῖς κινήσεις τοῦ ἔγω μας καὶ ἐργαζόμενοι φιλόπονα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν.

Ο μόνος δυνάμενος συμπαθῆσαι

Σ' αὐτὸν τὸν ἀγώνα ἔχουμε συμπαραστάτη τὸν ἀρχιερέα μας Χριστό. Τὸ γεγονὸς ὅτι συγκάθηται πλέον ὡς Θεάνθρωπος στὸν θρόνο μὲ τὸν Ἐπουράνιο Πατέρα του δὲν σημαίνει ὅτι μᾶς ἔγκατέλειψε. Συνεχίζει νὰ μᾶς ἐνισχύει στὴν ἄρση τοῦ δικοῦ μας σταυροῦ. Μάλιστα τώρα πρέπει νὰ μᾶς παρηγορεῖ ἴδιαίτερα τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι ἀχώριστα ἐνωμένος μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση του, μὲ τὴν ὅποια ὄχι μόνο «περπάτησε» στὰ πιὸ δύσβατα μονοπάτια τοῦ ἀνθρώπινου πόνου ἀλλὰ καὶ «τραχύτερον πάντων τῶν ἀνθρώπων ἔλαβε πεῖραν», λέει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος. Ἡπιε μέχρι τὴν τελευταία σταγόνα τὸ πιὸ πικρὸ ποτήρι τῆς ἀνθρώπινης ὁδύνης. Γεύθηκε τὴν πιὸ ἀκραία θλίψη ποὺ μπορεῖ νὰ βιώσει ἄνθρωπος. Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἔζησε ποτὲ τόσο μεγάλη ἀγωνία, ὕστε νὰ ἰδρώσει αἷμα! (Λουκ. 22,44).

Γι' αὐτό, δὲν εἶναι ὑπερβολὴ αὐτὸ ποὺ εἶπε ἔνας θεολόγος τῆς Δύσης: «Ο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὑπέφερε μέχρι θανάτου, ὄχι γιὰ νὰ πάψουν νὰ ὑποφέρουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι τὰ παθήματά τους ὅμοια μὲ Ἐκείνου». Ἰσως δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη πηγὴ ἐνίσχυσης ἀπὸ αὐτὸν τὸν λογισμό, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ ὑπέροχη ἔρμηνεία τῆς ἀποστολικῆς φράσης: «Ἐχομεν ἀρχιερέα δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν» (Ἑβρ. 4,15). Καὶ «ἀσθένειες» δὲν εἶναι μόνο οἱ φυσικὲς ἀδυναμίες ἢ οἱ θλίψεις μας ἀλλὰ κάθε εἶδος πειρασμοῦ, ποὺ καὶ ὁ Χριστὸς δοκίμασε, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ ὑποκύψει καὶ νὰ ὑποπέσει σὲ καμία ἀμαρτία. Ο -κάθε ἄλλο παρὰ ἄγευστος θλίψεων καὶ πειρασμῶν- Χρυσορρήμων Ἰωάννης δὲν καταφέρνει νὰ κρύψει τὴν ἐμπειρία του ὅτι «εἶναι δυνατὸν καὶ σὲ φουρτούνα θλίψεων καὶ σὲ καύσωνα

πειρασμῶν νὰ ἀντιστέκεται κανεὶς χωρὶς νὰ ἀμαρτάνει». Καὶ αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ κατορθώσουμε, ὅταν μὲ θάρρος καὶ χωρὶς φόβο προσπίπτουμε στὸν θρόνο τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅποῖος τώρα δὲν εἶναι «θρόνος κρίσεως ἀλλὰ θρόνος χάριτος». Μόνο ἀπὸ ἐκεῖ μποροῦμε νὰ ἀντλήσουμε δύναμη καὶ κατάλληλη βοήθεια γιὰ κάθε κρίσιμη ὥρα πειρασμοῦ.

Ἀναμάρτητος ἀλλὰ ὄχι αὐτόκλητος

Αἰτιολογώντας περισσότερο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιατί προσερχόμενοι σ\’ Αὔτὸν θὰ βροῦμε σíγουρα ἔλεος, μᾶς θυμίζει καὶ ἔνα ἀκόμη σημεῖο στὸ ὅποιο ὑπερέχει Ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους Ἱερεῖς. Οἱ ἄνθρωποι Ἱερεῖς, φυσικά, μποροῦν ἐπίσης νὰ συμπάσχουν καὶ νὰ κατανοοῦν τοὺς ἄλλους στὶς ἀδυναμίες καὶ στὶς πτώσεις τους, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ εἶναι ἀδύνατοι. Ὡς ἄνθρωποι ὅμως περιπίπτουν καὶ σὲ ἀμαρτίες· καὶ γι\’ αὐτὲς πρέπει νὰ προσφέρουν στὸν Θεὸ θυσία, ὅπως προσφέρουν καὶ γιὰ τὶς ἀμαρτίες τοῦ λαοῦ. Ἀντίθετα ὁ Χριστός, ὡς ἀναμάρτητος, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ προσφέρει θυσία γιὰ τὸν Ἐαυτό του. Ἡ θυσία του, ποὺ ἦταν θυσία τοῦ Ἰδιου τοῦ Ἐαυτοῦ του, ἦταν μόνο γιὰ ἐμᾶς· γιὰ τὴ συγχώρηση τῶν δικῶν μᾶς ἀμαρτιῶν.

Κλείνοντας στὸ σημερινὸ ἀπόσπασμα τὴ διδασκαλία του ὁ «οὐκ ἔξ ἀνθρώπων ἀλλ\’ ἔκ Θεοῦ κληθεὶς» Ἀπόστολος δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τονίσει τὸ γνώρισμα ποὺ εἶναι κοινὸ καὶ στὴν ἀνθρώπινη Ἱερωσύνη καὶ στὴν Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ: καὶ οἱ δύο εἶναι θεόκλητες· δὲν εἶναι αὐτόκλητες. Ἡ κλήση εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό. Καί, ἀν ὁ ἀναμάρτητος Χριστὸς δὲν ἔγινε ἀρχιερέας μας αὐτόκλητος, ἀλλὰ τὸν κάλεσε καὶ τὸν ἔχρισε ὁ Πατέρας του, πολὺ περισσότερο πρέπει ἡ ἀνθρώπινη Ἱερωσύνη νὰ μὴν εἶναι οὕτε καρπὸς εὐγενοῦς (ἔστω) φιλοδοξίας οὕτε -ἀκόμη χειρότερα- ἵκανοποίηση ἐπιθυμίας καριέρας. Θεμέλιο, ἀρχὴ ἀλλὰ καὶ τελείωση τῆς Ἱερωσύνη πρέπει νὰ εἶναι ἡ ταπείνωση καὶ ὑπακοὴ στὸ θεῖο θέλημα, ἀφοῦ καὶ ἡ τέλεια θεία Λειτουργία τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ἦταν καρπὸς ἄκρας ταπείνωσης καὶ ἔως θανάτου ὑπακοῆς στὸν Πατέρα του.

Πηγή: agiazoni.gr